

Verslag van het boek “De afschuwelijk eenzaamheid van Maxwell Sim “ van Jonathan Coe op dinsdag 27 maart 2018

Wat vonden wij van dit verhaal:

Richtje	Een paar aardige dingen; social media, afstandsbediening meegenomen i.p.v. mobiel, langdradig, voorspelbaar. Niet zo’n goed boek.
Annelies	Niet gelezen
Marné	Kostelijk boek, aanvankelijk leuk boek, aan één stuk door gelezen, humor, vaart eind is een afknapper.
Janny	Al gelezen, toen vreselijk, aardig uiteindelijk, eind grappig maar toch liever een ander eind, eigenlijk zielig dat hij met zijn tom tom praat
Joke	Begin boeiend, na 100 blz. even de draad weer oppakken, triest en soms tragisch, humor met de tandenborstels, eenzaamheid ook goed weergegeven, eind jammer, want hij kon niet naar die Clive toe
Nelleke	Heel erg leuk, genoten, humor maar ook tragisch. Veel lagen, einde verrassend, behalve van de schrijver. Titel afschuwelijk
Wil	leuk, man met humor, genoten van het boek, eenzaamheid herkenbaar grappig, relatie met navigatiesysteem
Gerda	Hilarisch boek met vele “toevalligheden”. Uiteindelijk vallen alle puzzelstukjes op zijn plaats. De hoofdpersoon krijgt daardoor wel een andere kijk op zijn ouders en zijn omgeving.
Paulien	Bijzonder verhaal, de moeizame relatie tussen vader en zoon goed weergegeven. Aardig boek, amusant en ook wat langdradig

Over de schrijver:

Jonathan Coe werd geboren op 19 augustus 1961 in Lickey, een voorstad van Birmingham. Zijn vader werkte in de auto-industrie als onderzoeksfysicus en zijn moeder was muziek- en gymlerares.

Leven en werk

Coe studeerde Engelse literatuur aan het Trinity College te Cambridge en promoveerde aan de Universiteit van Warwick, waar hij tevens gedoceerd heeft. Aanvankelijk had hij ambities in de popmuziek, maar vanaf 1987 richt hij zich naast zijn doceren voornamelijk op het schrijven van satirische romans. Vaak verweeft hij politieke thema’s in zijn werk, bijvoorbeeld in *What a Carve Up!* (1994, Nederlands: *Het moordend testament*), waarin hij het politieke klimaat onder Margaret Thatcher op de hak neemt. Verder blijft ook zijn liefde voor de muziek voortdurend als rode draad aanwezig. Hij toont zich een liefhebber van progressieve rock en zijn boek *The Rotters’ Club* (2001) is bijvoorbeeld genoemd naar een album van Hatfield and the North.

The Rotters’ Club en *What a Carve Up!* werden bewerkt voor de BBC en *The Dwarves of Death* (1990) werd verfilmd als *Five Seconds to Spare*. Het werk van Coe werd meermaals

onderscheiden, onder andere met de Prix Médicis en de International IMPAC Dublin Literary Award. De meeste van zijn boeken zijn ook in het Nederlands vertaald.

Bibliografie

- *The Accidental Woman*, 1987
- *A Touch of Love*, 1989
- *The Dwarves of Death*, 1990; Nederlands: *De dwergen van de dood*
- *What a Carve Up!*, 1994; Nederlands: *Het moordend testament*
- *The House of Sleep*, 1997; Nederlands: *Het huis van de slaap*
- *The Rotters' Club*, 2001; Nederlands: *De Rotters Club*
- *The Closed Circle*, 2004; Nederlands: *De gesloten kring*
- *The Rain Before It Falls*, 2007; Nederlands: *De regen voor hij valt*
- *The Terrible Privacy of Maxwell Sim*, 2010; Nederlands: *De afschuwelijke eenzaamheid van Maxwell Sim*
- *Expo 58*, 2013; Nederlands: *Expo 58*
- *Number 11*, 2015; Nederlands: *Nummer 11*

Non-fictie

- *Humphrey Bogart: Take It and Like It*, 1991
- *James Stewart: Leading Man*, 1994
- *Like a Fiery Elephant: The Story of B. S. Johnson*, 2004

Samenvatting

De lotgevallen van Maxwell Sim verwijzen in menig opzicht naar de economische en financiële crisis die in 2008 uitbrak. De roman werkt ook een merkwaardige hedendaagse paradox uit. In een wereld van globale netwerken en economieën, en van permanente bereikbaarheid is de menselijke eenzaamheid nooit zo groot en verdoken geweest. “De afschuwelijke eenzaamheid van Maxwell Sim” begint op Valentijnsdag (!) 2009 en eindigt twee maanden later, in Australië terwijl de rest leest als een Engelse *road novel*.

Maxwell Sim is een 48-jarige man. Hij is weinig nieuwsgierig, zelfs behoorlijk saai en niet zo sociaal. Max is het enige kind uit een rustig, maar ongelukkig huwelijk. Zijn moeder is jong gestorven. Zijn vader, een ongepubliceerde dichter en gepensioneerd bibliothecaris, leeft in het verre Australië. Zes maanden geleden zijn zijn vrouw Caroline en hun dochtertje Lucy vertrokken.

Sindsdien zit Max met een depressie thuis in Watford, een buitenwijk van Londen. Een vriend bezorgt hem nieuw werk bij een kleine firma, die milieubewust gefabriceerde tandenborstels produceert. In wat op een publicitaire wanhoopscampagne lijkt, trekken vier werknemers in een fonkelnieuwe auto en gewapend met een camera naar de vier uiterste hoeken van Groot-Brittannië, om hun symbolische reis te registreren en tandenborstels te verkopen. Max Sim moet naar de verre Shetlands. Onderweg bezoekt hij familie en kennissen. Hij loopt alsmear meer vertraging op en komt steeds meer over zijn ongelukkige verleden te weten.

Maxwell Sim reist naar het noorden, stopt in motorway breaks, travelodge hotels en hamburgertenten. Hij vindt een gesprekspartner in Emma, zijn satnav (satellite navigation

system) of gps. Deze stem schenkt rust en spreekt hem nooit tegen. “De afschuwelijke eenzaamheid van Maxwell Sim” zit vol tussenteksten: brieven, een schoolopstel van een vriendin, een onderschept ontboezemingsverhaal van zijn schrijvende vrouw, en een outingsverslag van zijn oude vader, stuk voor stuk documenten die hij toevallig of met een list op het spoor komt. Deze intermezzo’s worden met veel inventiviteit door het verhaal geweven en brengen het bewustwordingsproces van Sim op gang.

Een merkwaardig tussenverhaal is dat van Donald Crowhurst, de glamourloze huisvader die in 1967 aan een bootreis om de wereld meedeed, bijna wereldberoemd werd, en geconfronteerd met dreigende mislukking en bankroet, zijn reis inkortte en vals speelde. Op reis met zijn tandenborstels en op zoek naar zijn verleden identificeert Max Sim zich met die wereldreiziger die hij niet was. En die uiteindelijk net voor hij ontmaskerd werd, eenzaam en krankzinnig in zee sprong.

“De afschuwelijke eenzaamheid van Maxwell Sim” is in vele opzichten een schrijnend verhaal. De eenzaamheid van Max en vele anderen is overtuigend beschreven, maar de vertelling zelf is met veel vernuft opgebouwd en zorgt voor behoorlijk wat spanning. En natuurlijk is Coe zijn trucs als *comedy writer* niet verleerd. Als de niet-lezer Max van zijn literair onderlegde vrouw de raad krijgt om de Rabbit-boeken te lezen, komt hij thuis met Watershopsheuvel (met daarin, vanzelfsprekend, andere konijnen dan de Rabbits van John Updike). Zo is er een episode waarin Max tijdens een lange vlucht, terug van een zoveelste woordenloze ontmoeting met zijn uitgeweken vader, zijn oeverloos levensverhaal aan een medepassagier vertelt, met dodelijk gevolg. Max beseft niet dat de passagier naast hem aan het raam ondertussen aan een hartaanval gestorven is. Net als enkele andere wendingen in het boek is dit niet helemaal overtuigend en geloofwaardig uitgewerkt, maar het stoort niet echt in dit meeslepende boek, vol verrassende kronkels. In “De afschuwelijke eenzaamheid van Maxwell Sim” vertelt Jonathan Coe op een luchtige en toch scherpe wijze over de onwerkelijkheid van nieuwe communicatiemiddelen en van de bedenkelijke economische drijfveren van onze tijd. Bedrog en zelfbedrog zijn sleutelwoorden, zeker als vader en zoon Sim hun seksuele verlangens een groot deel van hun leven blijven ontkennen.

Paulien april 2018